

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/413**z dnia 18 marca 2016 r.****określająca lokalizację infrastruktury naziemnej systemu ustanowionego w ramach programu Galileo i ustanawiająca środki konieczne do zapewnienia jego funkcjonowania oraz uchylająca decyzję wykonawczą 2012/117/UE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 12 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 przewiduje, że Komisja ponosi ogólną odpowiedzialność za program Galileo, oraz nadaje jej uprawnienia wykonawcze w celu określenia lokalizacji infrastruktury naziemnej systemu ustanowionego w ramach tego programu i zapewnienia jego funkcjonowania. W skład tej infrastruktury wchodzi centra i stacje naziemne.
- (2) Decyzją wykonawczą 2012/117/UE ⁽²⁾ Komisja określiła w dużej mierze lokalizację infrastruktury naziemnej systemu ustanowionego w ramach programu Galileo.
- (3) Decyzję wykonawczą 2012/117/UE przyjęto na podstawie przepisów art. 12 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 ⁽³⁾, które to rozporządzenie zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem (UE) nr 1285/2013. Aby zapewnić ciągłość programu i uwzględnić ograniczenia i nowe potrzeby powstałe w trakcie jego rozwoju, należy ponownie określić lokalizację infrastruktury naziemnej systemu ustanowionego w ramach programu Galileo i ustanowić środki konieczne do zapewnienia jego prawidłowego funkcjonowania. Należy przypomnieć, że przy wyborze liczby i lokalizacji centrów i stacji, o których mowa w decyzji wykonawczej 2012/117/UE, bierze się pod uwagę ograniczenia geograficzne i techniczne związane z ich optymalnym rozmieszczeniem na całej Ziemi oraz ewentualne istnienie wcześniejszych instalacji i urządzeń przystosowanych do realizacji wyznaczonych zadań, a także przestrzeganie wymogów bezpieczeństwa właściwych dla każdego centrum i każdej stacji i wymogów bezpieczeństwa narodowego każdego państwa członkowskiego.
- (4) Należy jednak uwzględnić ograniczenia i nowe potrzeby powstałe w trakcie rozwoju programu w odniesieniu do niektórych elementów związanych z centrami i stacjami wymienionymi w decyzji wykonawczej 2012/117/UE.
- (5) Po pierwsze zatem, jeśli chodzi o centra, oraz w trosce o lepszą eksploatację systemu, pojawiła się konieczność realizacji siódmego centrum – centrum zintegrowanego wsparcia logistycznego (zwanego dalej „centrum ILS”) – którego zadaniem będzie przechowywanie w sposób scentralizowany różnorodnych urządzeń i części zamiennych infrastruktury.
- (6) Wybór lokalizacji centrum ILS był przedmiotem otwartej i przejrzystej procedury przebiegającej dwuetapowo. Komisja skierowała najpierw do państw członkowskich zaproszenie do wyrażenia zainteresowania, po czym wybrano kandydatury Belgii i Republiki Czeskiej. W drugim etapie, w celu wybrania jednego z dwóch kandydatów, poproszono oba państwa członkowskie o przedstawienie szczegółowych propozycji. W wyniku oceny tych propozycji – prowadzonej pod kątem kryteriów bezpieczeństwa, zagrożeń, harmonogramu i kosztów

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2012/117/UE z dnia 23 lutego 2012 r. w sprawie stworzenia wykazu ważnych momentów decyzyjnych do celów oceny realizacji programu Galileo w odniesieniu do centrów i stacji naziemnych, które mają powstać w ramach fazy rozwoju i fazy rozmieszczania programu (Dz.U. L 52 z 24.2.2012, s. 28).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) (Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1).

– przez komisję składającą się z przedstawicieli Komisji Europejskiej, Europejskiej Agencji Kosmicznej i Agencji Europejskiego GNSS, propozycja Belgii okazała się bardziej odpowiednia, gdyż architektura i projekt budynku w Transinne są faktycznie w pełni zoptymalizowane, by zapewnić logistykę systemu ustanowionego w ramach programu Galileo. Centrum powinno być zrealizowane w 2016 r. i być przedmiotem umowy z Belgią.

- (7) W 2014 r. zakończono także realizację dwóch centrów kontrolnych (GCC), które powinny stanowić przedmiot umów z Niemcami i Włochami; realizację centrum monitorowania bezpieczeństwa systemu Galileo (GSMC) rozpoczęto w 2013 r. i była ona przedmiotem umów podpisanych w 2013 r. z Francją i Zjednoczonym Królestwem; jego ukończenie powinno jednak nastąpić w 2017 r., a nie w 2015 r.; realizacja centrum usług GNSS (GSC) była przedmiotem umowy podpisanej z Hiszpanią w dniu 30 czerwca 2014 r., a nie w 2013 r.; realizacja centrum usług SAR trwała od 2012 r. do 2014 r. i powinna być przedmiotem umowy ramowej na świadczenie usług z francuskim krajowym centrum badań przestrzeni kosmicznej (CNES), a nie umowy z Francją; realizacja centrum referencyjnego Galileo (GRC), mieszczącego się w Noordwijk w Niderlandach w pobliżu ESTEC, ale nie na terenie ESTEC, powinna trwać od 2015 r. do 2017 r., a nie od 2013 r. do 2016 r., i być przedmiotem umowy z Niderlandami w 2016 r.; realizacja stacji testów orbitalnych w Redu nie stała się przedmiotem umowy ze spółką Spaceopal.
- (8) Po drugie, jeśli chodzi o stacje, realizacja stacji TTC na Reunion i w Numei miała faktycznie miejsce w latach 2012–2014, ale realizacja stacji TTC w Papeete na Tahiti powinna nastąpić dopiero w 2016/2017 r. Ponadto, o ile w latach 2012–2014 nastąpiło faktycznie rozmieszczenie stacji GSS w Kirunie, Jan Mayen, na Azorach, Wyspach Kerguelena, Saint Pierre i Miquelon, Wyspie Wniebowstąpienia i na Falklandach, to realizację stacji GSS na Wyspach Kanaryjskich i na Maderze anulowano, realizację stacji GSS na Wallis przełożono na 2016/2017 r., a ewentualna realizacja stacji GSS w Tokio, na Ziemi Adeli i w Diego Garcia pozostaje w fazie badań, podczas gdy zrealizowano stację GSS w Redu.
- (9) Realizacja zgodnie z planem stacji SAR odbyła się i była przedmiotem umów i protokołu ustaleń, należy jednak zaznaczyć, że to były to dwa rodzaje stacji: z jednej strony były to stacje zwane „Meolut” (Medium Earth Orbit Local User terminal), które otrzymywały sygnały alarmowe przekazywane przez satelity i które znajdują się w Makarios, Maspalomas i na Svalbardzie; z drugiej strony były to stacje składające się ze znacznika referencyjnego SAR, które wysyłają referencyjne sygnały alarmowe pozwalające skalibrować system i dokonać pomiarów osiągow i które również znajdują się w Makarios, Maspalomas i Svalbardzie, ale także w Tuluzie i w Santa Maria na Azorach.
- (10) Ponadto, ponieważ niniejsza decyzja zastępuje decyzję wykonawczą 2012/117/UE, należy uchylić tę ostatnią decyzję. W celu zapewnienia jasności prawa i należytego zarządzania administracyjnego elementy zawarte w załączniku do decyzji wykonawczej 2012/117/UE i nowe elementy określone w niniejszej decyzji zostają skonsolidowane w załączniku.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na podstawie art. 36 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Lokalizacja infrastruktury naziemnej systemu ustanowionego w ramach programu Galileo i środki konieczne do zapewnienia jego funkcjonowania znajdują się w załączniku.

Artykuł 2

Decyzja wykonawcza 2012/117/UE traci moc.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 marca 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa	Lokalizacja i środki realizacji służące prawidłowemu funkcjonowaniu
Centra naziemne	
Dwa centra kontrolne Galileo (GCC)	Obydwa centra kontrolne zrealizowano pomiędzy 2009 a 2014 r., odpowiednio w Oberpfaffenhofen (Niemcy) i Fucino (Włochy). Powinny one być przedmiotem dwóch umów podpisanych odpowiednio z Niemcami i Włochami.
Centrum monitorowania bezpieczeństwa Galileo (GSMC)	Centrum bezpieczeństwa Galileo, podzielone na dwie części, powstaje stopniowo we Francji i w Zjednoczonym Królestwie. Realizacja rozpoczęła się w 2013 r. i powinna się zakończyć w 2017 r. Jest ona przedmiotem umów podpisanych w 2013 r. z Francją i Zjednoczonym Królestwem.
Centrum usług GNSS (GSC)	Centrum usług GNSS powstaje stopniowo w Madrycie (Hiszpania). Realizacja rozpoczęła się w 2011 r. i powinna się zakończyć w 2016 r. Realizacja ta była przedmiotem umowy podpisanej z Hiszpanią w 2014 r.
Centrum usług SAR	Centrum usług SAR powstało w Tuluzie (Francja), pomiędzy 2012 a 2014 r. Powinno ono być przedmiotem umowy ramowej na świadczenie usług zawartej z francuskim krajowym centrum badań przestrzennych (CNES).
Centrum referencyjne Galileo (GRC)	Centrum referencyjne Galileo powstaje stopniowo w Noordwijk (Niderlandy). Realizacja rozpoczęła się w 2015 r. i powinna zakończyć się w 2017 r. Realizacja ta powinna być przedmiotem umowy podpisanej z Niderlandami w 2016 r.
Centrum ILS	Centrum zintegrowanego wsparcia logistycznego (zwane dalej „centrum ILS”) powinno być oddane do użytku w Transinne (Belgia) w trakcie 2016 r. i być przedmiotem umowy z Belgią.
Stacja testów orbitalnych	Stacja testów orbitalnych powstała w 2010 r. w Redu (Belgia).
Naziemne stacje oddalone	
Stacje TTC	Stacje TTC powstały między 2010 a 2014 r. w Kirunie (Szwecja), w Kourou (Francja), na Reunion (Francja) i w Numei (Nowa Kaledonia). Jedna stacja TTC powinna powstać w Papeete (Polinezja Francuska) w 2016/2017 r. Realizacja tych stacji TTC jest przedmiotem umów zawartych między Europejską Agencją Kosmiczną a usługodawcami.
Stacje GSS	Stacje GSS powstały między 2009 a 2014 r. na Azorach (Portugalia), na Wyspie Wniebowstąpienia, w Fucino (Włochy), Jan Mayen (Norwegia), na Wyspach Kerguelena, w Kirunie (Szwecja), w Kourou (Francja), na Reunion (Francja), na Falklandach, w Numei (Nowa Kaledonia), Papeete (Polinezja Francuska), Redu (Belgia), Saint Pierre i Miquelon, na Svalbardzie (Norwegia) i w Troll (Norwegia). Jedna stacja GSS powinna powstać na Wallis w 2016/2017 r. Realizacja tych stacji GSS jest przedmiotem umów zawartych między Europejską Agencją Kosmiczną a usługodawcami.

Nazwa	Lokalizacja i środki realizacji służące prawidłowemu funkcjonowaniu
Stacje ULS	<p>Stacje ULS powstały między 2009 a 2011 r. na Tahiti (Polinezja Francuska), w Kourou (Francja), na Reunion (Francja), w Nowej Kaledonii i na Svalbardzie (Norwegia).</p> <p>Realizacja tych stacji ULS jest przedmiotem umów zawartych między Europejską Agencją Kosmiczną a usługodawcami.</p>
Stacje SAR	<p>Stacje SAR zwane „Meolut” powstały w 2012 i 2013 r. w Makarios (Cypr), Maspalomas (Hiszpania) i na Svalbardzie (Norwegia). Stacje SAR, składające się ze znacznika referencyjnego SAR, powstały w Makarios (Cypr), Maspalomas (Hiszpania), Santa Maria (Portugalia), Tuluzie (Francja) i na Svalbardzie (Norwegia).</p> <p>Realizacja tych stacji SAR była przedmiotem umów między Europejską Agencją Kosmiczną a usługodawcami w odniesieniu do stacji w Maspalomas, Santa Maria i na Svalbardzie, protokołu ustaleń między Komisją a Cyprem w odniesieniu do stacji w Makarios, umowy między Komisją a usługodawcą w odniesieniu do stacji w Tuluzie.</p>